

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσερα φορὰς τὴν ἑβδομάδα καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 γιλιάρια φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κανένας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶν. Ὅσα ἀποβλέπουν εἰς γυναῖκες, δὲν εἶνε δεχτὰ. Γιὰ κάθε γνωστὴ ποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορὰ.

Τὰ χθεσινὰ τηλεγραφήματα

τῆς Λόντρας μᾶς ἔφεραν μίαν πολὺ εὐχάριστη εἰδήσι, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Οὐεστμίνστερ ποῦ εἶνε ἡ βουλὴ καὶ πολλὰ γραφεῖα τῶν ὑπουργείων ἐξεργάγη μιά πόμπα ἀπὸ δυναμίτιδα καὶ κρέν σε ἀκετὸ μέρος, ὅτι δευτέρη πόμπα ἔσκασε μέσα στὰ γραφεῖα τῆς μεγαλειότητος ἐφημερίδος τοῦ κόσμου ποῦ τὴ λένε Χρόνο, καὶ ἄλλη τρίτη εἰς τὸ ὑπουργεῖο τῆς δημοτικῆς διοικήσεως.

Εἶπα, ὅτι χαίρομαι πολὺ γι' αὐταῖς ταῖς καταστροφαῖς, διότι ὁ λαὸς τῆς Ἑγγλιτερίας φαίνεται, ὅτι δὲν εἶνε χαμηλὸς λαὸς σὺν κ' ἐμᾶς.

Ἐβανε ὁ λαὸς φωτιὰ στὴ βουλὴ, γιὰτί, τίς ξέρει αὐτὸς ὁ κατακακόμοιρος ἀγγλικὸς λαὸς τί νὰ ὑποφέρει, καὶ ὄχι τίς ξέρει, ἀλλὰ τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι στὴ Λόντρα τὴ ξακουστὴ κομπούνται μέσα στῆς σπηλαιῖς, στοὺς δρόμους, στὰ χαντάκια καὶ στὰ γεφύρια ἑκατὸ χιλιάδες ψυχαί, ποῦ δὲν ἔχουν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλιναι, ποῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ φανταστῆ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου τὰ δεινὰ, τὴ πείνα ποῦ τοὺς δέρνει, καὶ τὴ γυμνότη.

Μ' ἄρεσε, γιὰτί ἐρρίχτηκε ἡ πόμπη μέσα στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας τοῦ Χρόνου, γιὰτί αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα εἶνε χρυσογαδουρικὴ, ἔχει μιλλιούνια, καὶ ἔπαψε νὰ ὑπερασπίζεται τὰ δίκαια τοῦ φτωχοῦ λαοῦ.

Μ' ἄρεσε, γιὰτί ἐρρίξαν τὴν ἄλλη πόμπη μέσα στοῦ ὑπουργεῖο τῆς δημοτικῆς διοικήσεως, γιὰτί τίς ξέρει τί θὰ ὑποφέρει ὁ λαὸς ἀπ' αὐτὴ τὴ δημοτικὴ διοίκησι.

Ὅπως πηγαίνομε μὲ τοὺς δυσβασταχτοὺς φόρους, μὲ τὴ κακὴ καὶ ψυχρὴ διοίκησι, μὲ τὰ φτώχεια ποῦ ἀρχισε νὰ μᾶς δαιρῆ, μὲ τὴ γδύματα ποῦ μᾶς κάνουν οἱ γρουσαγάδαροι, μὲ ταῖς τράπεζαῖς, μετοχαῖς, δάνεια, ἐταιρικαῖς καὶ ληχεῖς, θὰ καταντήσῃ μιά μέρα, καὶ τότε κοντὰ μάλιστα καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ χαμηλὸς, στὴ θέσι ποῦ βρίσκονται οἱ λαοὶ τῆς Ἀγγλίας, Ρουσίας, Γερμανίας, Γαλλίας, Ἰταλίας καὶ Ἀουστρίας.

Ἦθελα νὰ ζῶσα νὰ ἐβλεπα πρῶτὴ τὴ βουλὴ τινάζομένη στὴν ἀγέρα, καὶ νὰ ἔλεγα σὺν τὸν Σημεῶνα:

Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Κύριε, ὅτι εἶδαν τὰ μάτια του πὸ φῶς τὸ ἱλαρὸν ποῦ προήρθε ἀπὸ τὸ ἀνατίναγμα τῆς βουλῆς.

Ἀμήν, γένειτο.

Ὁ Δημήτριος ὁ Πικιώνης

εἶνε δημοτικὸς σύμβουλος τοῦ Περαιῶ καὶ ἀπὸ τοὺς βαρβάρους μάλιστα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτανε πάντοτε ἐπιφοβὸς στὸ δήμαρχο τοῦ Περαιῶ κύρ Μουτσόπουλο, μὴ τύχει καὶ τόρα στῆς δημοτικαῖς ἐκλογαῖς καὶ προσκυλλῶνταν μὲ τὸ κόμμα κάνενους ἄλλου.

Λοιπὸν τί ἐσκέφτηκε ὁ φίλος Μουτσόπουλος. — Ἐδῶ εἶπε χρειάζεται κατεργαριὰ καὶ περιποίησι, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄγιοι θέλουν δωρήματα, δηλαδὴ ἀφιερῶματα, παρακαλέσεις, λιθάνια, καὶ κεριὰ, γιὰ νὰ μᾶς κάνουν κάμμιὰ χάρη, πολὺ περισσότερο θέλουν οἱ ἀνθρώποι. Λοιπὸν ἄς περιποιηθῶμε τὸν κύρ Πικιώνη γιὰ νὰ τὸν ἔχωμε καὶ στοῦ συμβουλίου βοηθὸ καὶ στῆς ἐκλογαῖς.

Ἡ Πικιώνης μα, λοιπὸν αὐτὸς ἔχει ἐργαστάσι ὅζω ἀπὸ τὴ πολιτεία τοῦ Περαιῶ στὴ θέσι Τσερατσίνι. Ἄς τὸ χαίρειται ὁ ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ δὲν μᾶς μέλλει. Ὁ Μουτσόπουλος ὅμως γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆ τοῦ κατασκευάζει λιμανάκι μὲ ἐξόδα τοῦ δήμου καὶ μὲ τῆς κοιτάλις τοῦ δήμου, τὸ ὅποιο θὰ κουστίσῃ 10 χιλιάδες δραχμαῖς.

Τόρα θὰ μοῦ πῆτε καὶ τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς ἂν ὁ δήμαρχος τοῦ Περαιῶ ξοδεύῃ σὲ ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις τὰ χρήματα τοῦ δήμου; δὲν εἶνε ἔτσι. Τὰ χρήματα τοῦ δήμου δὲν εἶνε τοῦ δήμαρχου, ἀλλὰ τῶν δημοτῶν ποῦ πληρώνουν τοὺς φόρους, καὶ ὁ δήμαρχος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ξοδεύῃ τὰ λεπτὰ τῶν πολιτῶν γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὸν ἑνὸς καὶ τὸν ἄλλο φίλο του.

Ἐπειτα αὐτὸ τὸ λιμανάκι τοῦ Τσερατσίνι ἔχει μεγάλους

σκοπούς, μεγάλας ιδέαις, μεγάλο μέλλον, γιατί εκεί θα πηγαίνουν να λιμενίζονται κατ'επίκλησιν, βάρκες, μακρούς, κοραβία. Και θα πήτε, γιατί τάχα θα λιμενίζονται εκεί, και όχι στο λιμάνι του Περαία;

Γιατί; Γιατί αντί πούχει τέσσερα τρύπια; Γιατί, θα ρωτούν, — κ'αυτά τα κείνα τί θέλουν στο λιμάνι του Τσερτσίν; Και θα μ'ε απαντούν. — Βγάζουν πράγμα, και μακρόν προήγουν για το έργοστάσιο του κύριου Πικιώνη.

Αμ δέν θάναυ αυτό. Θάναυ λαθρεμπόρεια. Καταλάβατε τόρα τί συμβαίνει; Και θα πήτε δέν θάναυ και κανένας τελωνοφύλακας; Ού, ένας και δύο, δεσους θέλετε.

Αλλ' αυτοί οι τελωνοφύλακες θα κάνουν το στραβό μ' ένα δύο εικοσογράμμο. Αυτά τα ξέρουμε, είνε από τα ξερμιάνα. Θα ρωτούν — Τι κιβώτια είνε αυτά, οι τελωνοφύλακες, και θα τους απαντούν οι λαθρεμπόρεια — είνε πράγμα του Πικιώνη, και πράγματα που φαίνεται κουλκούζο δέν θέλει. Και θα τους βάζουν από το δεξί ένα εικοσογράμμο. Και το πράγμα εκείνο του Πικιώνη το οποίο θα φαίνεται χωρίς να φαίνεται, θα ήναυ μεταξωτά, χρυσάφια και έτι άλλο θέλετε. Έπειτα θα βγάζουν άλλα κιβώτια από το έργοστάσιο του Πικιώνη, τα οποία θα περιέχουν τα λαθρεμπόρεια, και θα ρωτούν πάλι οι τελωνοφύλακες, — τί πράγμα είνε αυτό; και θα απαντούν οι λαθρεμπόρεια, είνε πράγμα του Πικιώνη, και πράγμα που φαίνεται, χωρίς να φαίνεται, κουλκούζο δέν θέλει. Νά και στον τελωνοφύλακα άλλο ένα εικοσοπεντάγραμμο από το ξεβί το χέρι, και άρενται με δύο εικοσοπεντάγραμμο ή άμαρτίκι: των λαθρεμπόρεια.

Αυτά ούλα, κύριοι μου, λέγονται περί κλειψία; δυνατής και δέν φαίνεται. Βγάνετε, μ'ε λένε, δήμαρχο πλούσιο να μη κλέρτη, αμ, δέν έξερετε έσα έσα ότι το μεγάλο ψαρι τρώει το μικρό; Νά ποιοί είνε άληθινοί παληανθρώποι και όχι ήμεϊς που έχουμε το όνομα χωρίς να έχουμε και τη χάρι.

Ο Φιλήμονας

δουλειά δέν είχε και δουλειά βρήκε. Πρότεινε στο Δημοτικό συμβούλιο να φτιάξω ο δήμος τριών τάξεων καρότσαις, νεκροφορέα, για να κουβαλούν τους διάφορους νεκρούς στο νεκροταφείο. Καλή ιδέα, αλλά τί να τη κάνουν που είνε από ξερό κεφάλι. Θα μου πήτε γιατί;

6 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΟΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Ζ'

Λαθρεμπόρεια

Ο Γαϊδουριάδης, ως καθώ, έπαμε, μπήκε στο σπίτι του άφεντικού του με τη βοήθεια του δουλικού, άλλ' άντίς να αναπαντήρη τη κυρά του βρέθηκε καταμουτσουνά με τη Νινίτσα.

Αντί της μάνας εύρηκε τη κόρη, ό,τι έσα έσα ήθελε. Η Νινίτσα τον ύποδεχθηκε θυμωμένη και κόκκινη σαν άσταχός, άμα δε που κάθισε ο Γαϊδουριάδης, ή Νινίτσα έκανε δύο τρία σουλάτσα και έπειτα σταθείσα μπροστά στον φίλο μ'ε του έπαι με άγανάχτησι μεγάλη:

— Έρεϊς πώς σε βλέπω μπροστά μου; Έτσι μου ρεχεται αν δέν ντρεπόμουνα, να σε φτύσω. Ψεύτη.

Ο Γαϊδουριάδης κιτρίνισε, του πιάστηκε ή γλώσσα και δέν είξερε τί να άπαντήρη, ως το τέλος δε άπάντησε:

— Νινί... νινίτσα μου...

— Νινίτσα σου; Έχεις και μουτρε να μιλάς έτσι, ψεύταρε;

— Νινίτσα μου, μένα βρίζεις που σε θεωρώ ως τον άγγελό που θα μου πάρη τη ψυχή; Νινίτσα μου, τί σου έκανα και μου είσαι θυμωμένη;

Διότι, όταν τινάξω γώ τα πέταλα μέσα στη μέση του δρόμου, θα με καθίσουν μέσα στη τρίτη τάξη τη καρότσα, ή οποία έβδαιά θα ήναυ κάρρο, και αν πεθάνη ένας χρυσογάδαρος, θα τον καθίσουν μέσα στη καρότσα που θα ήχη χρυσά κρόσσα, ενώ εγώ βέβαια θα έχω πιο καλή ψυχή από τον άμαρτωλό και κλέρτη χρυσογάδαρο. Γιατί, μωρέ κύριε Φιλήμων, που θέλεις να μ'ε κάρης και το δημοκρατικό και να διώξης τον βασιλιά, γιατί σ' έδωξε κ' εκείνος από το παλάτι από γραμματυρό που σε είχε, γιατί, μωρέ, λέω, να μη ύπαρχη ένα φορέτο σεβάσμιο, για όλους;

Θέλουν οι χρυσογάδαροι να ένταφιαστούν με πολυτέλεια; Άς ξεδέσουν από τα μιλιούνια που καζάντησαν από τη ράχη έμένα του φτωχού και του άλλου, που θα μ'ε θάρτουν με το κάρρο, και άς φτιάσουν μακάρια ζυλοκρέββατα και σαν τα πελάτια που κατοικούν, όχι να πληρώνη ο μάλλον φορολογούμενος πολίτης να φτιάχνετε σεις πολυτελή φορέττα για να θάρτετε τους χρυσογάδαρους.

Τόσα χρόνια θαδούμαστε χωρίς φορέττα, άς θάρτοουμε και τόρα, άφου μάλιστα ή άστυνομία έβγανε νέα μάδα οικονομική, που δέν την ξέρει ούτε ο Οικονόμου, να θάρτη δηλαδή τους πεθαμένους μέσα στα τσουβάλια, εις τα όποια έστωντας με το να μη χωρούν, τους τσακίζουν τα κόκκαλα και τους κάνουν κουβάρι, όπως προ ήμερων συνέβηκε να κάνουν οι κλητήρες σε μια πνιγμένη που βρήκαν στο Περαία και την θάψαν με το τσουβάλι, και χωρίς παπ.

Στο διάλογο, κουτόβλακες, που μ'ε φορτωθήκατε όλοι στο κεφάλι μ'ε με της ζουρλαμάδες σας.

Δέν πώς ο Γέρος

Άρησε τραχύσαις ένενήντα χιλιάδες δραχμαίς χρέος. Παράξενο πράγμα. Ο Βούλγαρος πέθανε χρεωμένος, ο Δεληγιάδης το ίδιο και ο Γέρος το ίδιο.

Τόρα μ'ε, μένουν ο Τζικουπής και ο Δεληγιάδης, (ο όποιος κοντά στα άλλα δέν με πλήρωσε και τη συνδρομή του), άς ήναυ, αυτοί είνε όμολογουμένως φτωχοί άνθρωποι, δέν μου λέτε τί θα γίνουμε όταν πεθάνουν κι αυτοί με τες συντάξεις που δίνουνε στον ένα και στον άλλο; Θα καταντήρη να πληρώνη το έθνος για συντάξεις των πολιτικών, όσα έσοδα έχει. Εκείνοι όμως οι μαχητάι του 21 που μ'ε έδωκαν αυτή την έλευθερία θυσιάζοντας έχτός της περιουσίας τους και το αίμα τους τί τους δίνουνε;

— Τι μου έκαμες, αυθαδία, ρωτάς κιόλας; Τι έγγραφες μέσα σε κείνο το γράμμα που έστειλες της μαμ'ε; Αί, τί έγγραφες;

— Το τοτό... γραμ... γράμμα αυτό το τοτό έστειλα για σένα Νινίτσα μου.

— Και τί έγγραφες, ψεύτη;

— Έγγραφα... πολλά έγγραφα... όλο για σένα όμως έγγραφα... Έγγραφα και τί δέν έγγραφα;

— Πες λοιπόν τί έγγραφες.

— Έγγραφα... Νά τί έγγραφα. Τόρα τα θυμήθηκα. Έγγραφα, ότι περι δια σέ. Δηλαδή, ότι ήτανε συκοφαντία να με ύποπτευθ. ότι εγώ τάχα θέλησα να σε πλανέσω, ενώ εγώ είχα τους καλύτερους σκοπούς για σένα, και ότι συ ήσαι όλος διόλου άθωα ως ή άγνή περιστρεφ με τα λευκά φτερά, που περπατά άροβα μέσα στα πόδια των ανθρώπων, και ή όποια ποτέ δέν άρνιει το τέρτη της για να κέρη έργο λάβει μ' άλλο γούτο, και ή όποια πάντοτε γεννά μικρά κύβη άπρηκ, από τα όποια βγάζει πουλάκια ζευγαρωτά, τα όποια όταν μεγαλώνουν γίνονται ταιρία και γεννούν άλλα αύγα, εις τρόπον ώστε από ένα ζευγάρι περιστέρια μπορεί τινας να τα χιλιάξη, εις τρόπ... Τη Νινίτσα την πήραν τα γέλια με της πάρες που άκουσε από τον αστατισμένο του Γαϊδουριάδη μ'ε, ο όποιος δέν είξερε πλέον τι έλεγε, όταν δε ήσύχασε λιγο του έπαι:

— Ξέρω τί έγγραφες της μαμ'ε; Ξέρω πώς της γύρευες

Όχτώ δραχμαίς το μήνα,

και φορούν στη ψάθα και μέσα στους δρόμους και μένουν άταφοί πέντε μέραις.

Αν αυτοί οι ψωφίταις άγωνιστάι δέν έθυσίαζαν τότε τα πάντα για να έλευθερώσουν την πατρίδα, δέν μου λέτε, λέγω, αυτοί οι πολιτικοί που χτυπούν της χιλιάδες το μήνα τόρα, θα βρισκότανε;

Δέν ντρεπόμαστε λιγάκι όπως καταντήσαμε, δέν ντρεπόμαστε, λέω, να ψωφά ο άγωνιστής, για να ζήση ο ένας και ο άλλος φαρλατάς;

Στην Άγγλία και στην Αμερική ύπαρχουν εταιρείαις Φιλάνθρωπαις, για τα ζώα δηλαδή, και φροντίζουν να περιποιούνται τα κτήνη, και μεις εδώ, δόσαμε το σιδερένιο σταυρό στους άγωνιστάς που μ'ε έλευθερώσαν και τους άρινομε να φορούν στη ψάθα, για ευγνωμοσύνη, και δίνουμε σε κ'ετι σπαθάτους χρυσούς σταυρούς και άσιμένιους, για άμοιδή που σκοτώνουν της μίγαιας στα Χαυτεία.

Λαός. Δέν είμαστε έμεις λαός, είμαστε κτήνη, άφου δέν σεβόμασε εκείνους που μ'ε έδωκαν την έλευθερία.

Έδώ που έφτασα στο συμπέρασμα σας κάνω στόπ!

Στόπ, πέννα, και μη μ' άφήσης να πω με τη λερτή γλωσσίτσα σου τόσα χοντρά πράγματα. Σεις δε, αν ήστε έξυπνοι ρωμοί καταλάθετε τα μόνι.

Εγώ σας κάνω στόπ!

Δυναμίτης!

Τα μακαρλίκια

του τελωνείου του Περαία, και τα άποδέλοιπα του Άρσακείου και του Πολυτεχνείου ως καθώ; και για το σχολείο των άπορων γυναικών, μη φοβήστε και δέν τα ξέχασα, αλλά με το κόλτσι και λίγα λίγα.

Έίπαμε λοιπόν, κύριε Μητροπολίτη,

ότι θα φέρωμε γύρο ούλας της εκκλησίας για να ανακαλύψωμε τα λαθρεμπόρεια των επιτρόπων.

Τόρα πιάσε ένα λαθρεμπόρεια.

Στην εκκλησία που λειτουργεί ο Παπακλέξης, είχαν στείλει οι φιλόχριστοι χριστιανοί κ'ετι καντύλια άσμημένα πλιό, μαλακομακρινά τί ήτανε δέν ξέρω, αυτά τα καντύλια τα

ραντεου, αλλά εγώ στο πεισμα της θα την έκδικηθώ και θα την έκδικηθώ και θα τα πω όλα του μπαπα, για να την έκθέσω, όπως με ζήτησε κ' έσείνη.

Άμα άκουσε αυτά ο Γαϊδουριάδης γονάτισε και άρχισε να κλαίη σε παιδί μπροστά στη Νινίτσα, ή όποια του έπαι πάλι:

— Καλά, πάψε πλέον και άκουσε τί θα σου πω. Σύ πρέπει να φύγης από τη πόλι μ'ε και να πάς να ζήσης άλλο, διότι εδώ πλέον σε έμαθε όλος ο κόσμος, ότι δέν είσαι τίμιος άνθρωπος.

Ο Γαϊδουριάδης στα λόγια αυτά πεάχτηκε άγριεμένος και έπαι της Νινίτσας:

— Κυρία, σε περικαλώ να μη ύβρίζετε με ποιούτον τρόπο άνθρωπο ο όποιος δέν σ' έδραψε ποτέ. Μου λέγεις να φύγω; Μάλιστα, φεύγω, αλλά φεύγω εκεί που δέν θα βρεθθ στομα άνθρωπου να με ξευτελίξη, να με ύβριξη και να με φωνέη χιλιαίς φραξί. Ναι, ύπάγω εκεί επάνω, όπου μια ήμερα θα ιδοθούμε και θα δώσης λόγο ενώπιον του Γ'ψίστου δια την θέτιν την όποιαν με έρερες, ώστε να διαπράξω το μεγαλύτερο έγκλημα εναντίον των έντολων του Πλάστου και να άφαιρέσω αυτόγυνη την ζωήν, επάνω εις την άκμή του μέλλοντός μου. Χάιρε Νινίτσα, δέν σε ένογλώ πλέον. Ύγιαινε, Νινίτσα, και όταν αύριο δέν θα ύπαρχω πλέον, σε παρακαλώ να μη χύση: ούτε ένα δάκρυ, ούτε να με λυπηθής, αλλά μόνον να μη με ύβρίσης και νεκρόν. Νινίτσα, χαιρε, υγιαινε, διαπαντός. Σε περιμένω εκεί άπάνω.

Και αυτά λέγοντας ο Γαϊδουριάδης με δακρυσμένα μάτια

πούλησαν οι κύριοι έπίτροποι, προς όφελος της σακκούλας των — ήθελα να πω της εκκλησίας: ένα αυτό. Κοντά σ' αυτό το ένα πούλησαν κι άλλο ένα. Ένα δίσκο θαρρώ, ένα δισκοπότηρο, ένα κολοκύθι, τέλος πάντων, το όποιο εκούστισε. Αυτά ούλα είνε, όπως προείπαμε και προλέγαμε καλά καμωμένα, αλλά στον ίσολογισμό που δημοσίεψαν οι κύριοι έπίτροποι δέν ύπαρχουν αυτά γραμμένα μέσα σταίς εισπράξεις, τουτ' εστιν ήγουν της τα κάνανε

αρμπανόρεια και διόλα και τα έφαγανε όλα.

Βάνε λοιπόν την ούρα σου και μέσα σ' αυτή την εκκλησία και δες τί τρέχει, γιατί εδώ βλέπω, ότι οι έπίτροποι των εκκλησιών, έννοούν να έφαρμάσουν κατ'επίγραμμα εκείνο το ευαγγελικό ρητό.

Ο δουλεύων εν τω καφ, εκ τω ραού και τραφήσεται

Καλό αυτό το ρητό, αλλά θαρρώ πως αυτό το ρητό δέν λέει και να κλέρτωμε, διότι αν ήναυ της άρπαξείας και ξεσχίσεως, αύριο θάρω να σου κλέψω κ' εγώ τη πατερίτσα σου και τί πω:

Ο Χριστός μ'ε δέν κρατούσε χρυσή πατερίτσα αλλά μια τσοπάνικη άγκούλα, τί της θέλεις λοιπόν σύ της πολυτέλειαις;

Ο Χριστός έπαι: "Ότι, εύκολώτερο είνε να παράση το σχοινί του καραβιού από τη τρύπα της βελώνας παρά πλούσιος να μπή στο παράδεισο.

Σύ λοιπόν, κύριε Μητροπολίτη για να έχης χρυσάις πατερίτσαις και μήτραις άδαμαντοστόλισταις θα πή πώς είσαι πλούσιος και σ' έχομε σύζυλο για τη κόλαση.

Εγώ, επειδή είμαι φτωχός τω πνεύματι και τη τσέπη, και δυναίμει του Χριστιανικού διαπάγματος, που λέει — μακάριο οι φτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτών εστι ή βασιλεία των ούρανων, — και επειδή θα πώ εγώ, ο καλ' όλα φτωχός με τα παπούτσα στο παράδεισο, θα πάρω και μια μποτιλίτσα νερό για να σου δροσίξω τα χείλη, εκεί στη κόλασι που θα παιδέυσαι. Εκεί δέν έχομε ούτε εισαγγελίαις, ούτε Έργα τμήματα. Στη κόλασι σύ, στο παράδεισο εγώ. Η μου στέλνεις ένα τουλούμι λάδι από κείνο που σου στέλνουν ή θα σε τουλουμάσω.

έπηρε το καπέλο του και έπηρε να άνοιξη τη μπόρτα να φύγη.

Η γυναίκες είνε πάντοτε μαροπίσταις. για το παραμικρό συγκινούνται, κ' εκεί που είνε άγριωμέναις σε θηρία γίνονται μαλακές σαν όρνιθες, φτάνει να έχουν μικρή συμπάθεια στο πρόσωπο εκείνο, που με κατεργαριαίς και ψευτοκλάματτα γυροεύει να ταις γελάση.

Το ίδιο έπαθε και ή Νινίτσα, άλλοιως να πούμε και την άλήθεια, ήτανε άκομη πρωτόπειρη, δέν είχε μπενοβή σε σκρόνια ώστε να ζυνηση το πνεύμα της και μάθει όλας εκείνες της κατεργαριαίς και τα ψευτοκισθήματα του ένους και του άλλου μαγαπαόντη.

Η Νινίτσα λοιπόν συγκινήθηκε από τα ψευτοδάκρυα του Γαϊδουριάδη και την πήραν και αυτή τα δάκρυα και του φώναζε να σταθ.

Αφορη ήθελε ο Γαϊδουριάδης μ'ε και άμέσως σαν άστραπή βρέθηκε κοντά στη Νινίτσα του και της άρπαξε και της φίλησε το χέρι πάντοτε κλαίοντας.

Άρχισαν τότες ή παρηγοριαίς και τα παράποντα, και έλεγε ο Γαϊδουριάδης.

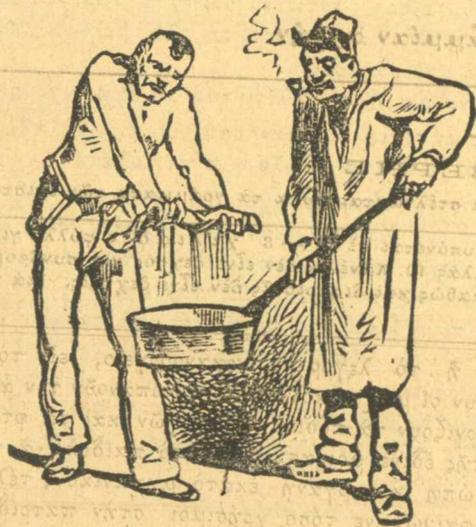
— Νινίτσα μου, δέν είνε άλήθεια ότι με άγαπής; Αί, Νινίτσα μου; Εγώ το έχω άπόφασι, αν δέν σε άποχτήσω θα φωνεθώ μονάχος μου. Νά, δες εδώ, Νινίτσα μου, το όπλο το έχω έτοιμο, στο πρώτό σου λόγο, στη πρώτη σου άρνησι, εδώ θα σκοτωθώ μπροστά στα πόδια σου. Λοιπόν τί μου άπαντάς Νινίτσα;

— Τι να σου πω, Γαϊδουριάδη μου, εγώ θέλω, αλλά ο μπαμπας και ή μαμ'ε είνε θηρία εναντίο σου, προτιμούν να

"Αγ, γιατρέ, ή κόρη μου μη ρωτῆς πῶς βρίσκετε ἀπὸ τῆ Κυριακῆ τῶν ἀπόκρεω.

— "Α, δὲν εἶναι τίποτα· θέλει ὄχι ἐμένα, ἀλλὰ ἄνδρα.
"Αλλ' ἂν θέλῃ ἄνδρα, τῆς κάνω κ' ἐγώ.

Σεισιτόρχης

— Βάστα, ρε, καλὰ τὸ καζάνι γὰρ στουλίσαμε καὶ βγάνωμε καὶ ἀπὸ τὰ κόκκαλα ζουμί.

μὲ σκοτώσουν παρὰ νὰ μὲ δώσουν σ' ἐσέ. Μοῦ τὸ εἶπαν χιλιάκις φοραῖς.

— Εἶπες Νινίτσα μου, πῶς ὅτι σὺ μὲ θέλεις; Αἶ δὲν εἶπες ἔτσι; Πές το ἄλλῃ μιὰ φορὰ. Αὐτὸς ὁ λόγος σου μοῦ χύνει βάλσαμο μέσῃ στὴ καρδιά. Πές το, πές το.

— Ναι, σὲ θέλω.

— Αἶ τότε Νινίτσα μου, νὰ φύγωμε τώρα ἀμέσως. Μὲ ἀκολουθᾷς;

Ἡ Νινίτσα ἐσκέφτηκε λίγο καὶ ἔπειτα ἀπάντησε σηκωμένη μὲ τόνο δυνατὸ.

— Ναι, σὲ ἀκολουθῶ.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκαν δυὸ φωναὶς ἀπόξω ἀπὸ τὴ μύρτια.

— Μάλιστα. Κάνετε ὅμως τὸ λογαριασμὸ σὲς χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσετε ἂν σὲς ἀφίνωμε κ' ἡμεῖς νὰ φύγετε.

Στὴ φωναὶς αὐταῖς ἐφώναζαν σὲν λειποθυμημένοι ὁ Γαῖδουριάδης καὶ ἡ Νινίτσα.

— Ὁ Μπαμπᾶς.

— Ἡ μαμᾶ σου.

Ἡ κυρὰ δούλα ἡ Πιτσούνα τὰ εἶχε μακρυρῆσῃ ὅλα. Καὶ τὴν ὥρην;

"Ὅριστε, κύρ Πετμεζᾶ στὸ σαλόνι γὰρ τὰ ποῦμε λιγάκι.

— "Ὅχι, ὄριστε, σὲς πρῶτος, κύρ Λομπάρδε;

— Μὰ ὄριστε.

— "Ὅχι ὄριστε σὲς.

— Ὅριστε σὲς παρακαλῶ.

Τὸν κακό σας τὸν καιρό.

Ἄτομικὰ

σὲς λέω δὲν γράφω, καὶ ἂν δὲν ξέρετε τί θὰ πῆ ἄτομικὰ, ἀφοῦ σὲς τὰ εἶπα χιλιάκις φοραῖς, πηγαίνετε νὰ τὰ μάθετε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπουσιάζοντος τοῦ συζύγου μου καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς Τρίπολιν χάριν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν κυρίου Θεοδώρου Ἐμμανουὴλ Θεοδωροπούλου, δὲν ἐδέχθην ἐπισκέψαι, ἐγὼ ἢ σύζυγος αὐτοῦ Ἐλίζα Θεοδώρου Ἐμμανουὴλ Θεοδωροπούλου κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνοματὸς του.

ΣΗΜ. «Παλῆκνηρώπου.» Ἀπ' αὐτὰ δὲν σκαμπάζω τίποτα.

Βαφὴ ὄραξ

καὶ σταθερὰ καὶ ἀδολογησιμὴ ἐκ καθαροῦ κρεμζίου διὰ τὰ αὐτὰ τοῦ Πάγγα

Πωλεῖται παρὰ τῶν ἐν Σέρῳ κύρ Ἰωάννου Χ. Μιχαήλ καὶ Βασιλείου Σάββα διὰ τῆς χρήσεως ταύτης ἀποφεύγει τις τοὺς ἐκ τοῦ Γερβιάδου προερχομένους κινδύνους, ὁ ἀγοραστὴς τοιαύτης βαφῆς λαμβάνει καὶ νικητικὰς ὁδηγίας πρὸς περισσότεραν ἐπιτυχίαν.

Μὴ ρωτᾶτε, εἶνε' τροχικὰ καὶ γι' αὐτὸ σὲς τὰ λέω μεθ' ἑαυτοῦ γιὰ νὰ τὰ θυμηθῶ καλλιτέρα.

Ἡ Γαῖδουριάδης γι' αὐτὸ τὸ γέμι τῆς Νινίτσας.